

Mei 2019 ... na een jaar weer terug in Sosúa

Omdat er geen directe vluchten meer zijn op de Noordkust van de Dominicaanse Republiek, gaat de reis nu eerst per trein naar Duitsland en met koffers trappen op en af, is dat geen pretje. Er zijn meestal geen liften op de Duitse perrons. Voor kansarme kinderen heb ik toch nog een hoeveelheid mooie T-shirts in mijn koffer kunnen proppen, die ook dit jaar weer door Fox Souvenirs te Weesp waren geschenken.

Het is echt thuiskomen in Sosúa en mooi als je alle bekenden weer terugziet. Dat laatste is niet zo vanzelfsprekend, daar het levensgevaarlijke verkeer en wegens geldgebrek onopgeloste gezondheidsproblemen, vaak zorgen voor een vroegtijdige dood.

Mijn eerste afspraak was met Judith en Roberto van de Colegio Asher. Er was weer veel bij te praten. Oude plannen van Judith, om een kleine bakkerij bij de school in te richten worden nu, dankzij Canadese financiële hulp, concreter. De bakkerij zal dienen om de ruim 450 leerlingen van brood te voorzien, maar ook als vakopleiding voor de wat oudere leerlingen. Als de mensen uit de omgeving van de school ook brood gaan afnemen, zal de opbrengst gebruikt kunnen worden voor het aankopen van het overige eten voor de leerlingen. In de door ons ingerichte bibliotheek in de school zag ik dat daar nu ook lesgegeven en gestudeerd wordt.

Zoals gebruikelijk de laatste jaren, heb ik weer met Judith en Roberto in Puerto Plata, boeken en allerlei lesmateriaal gekocht. En het aantal boeken groeit gestaag! Volgens Judith

behoort deze bibliotheek mede door de uitgebreide encyclopedieën tot de allerbeste van de Noordkust. Wij zijn er best trots op!

De leerlingen zagen er prima uit, maar ze werden nu wel dol van de grote hitte en sommigen probeerden ergens op de stenenvloer wat verkoeling te vinden. Mei is gewoonlijk de maand met vele regenbuien, maar na maanden droogte bleven ook die uit en er was zelfs sprake van een ware hittegolf.

Ondanks de hitte reed ik, soms dagelijks, per openbaar vervoer naar Puerto Plata voor de aan te schaffen schooluniformen, schoenen schriften etc. Mijn contacten, die ik in de laatste dertien jaren heb opgebouwd zijn onmisbaar om die spullen bij de meest behoeftige kinderen te krijgen.

De belangrijkste is Teo, nu gepensioneerd maar destijds verbonden aan het District Educatie van Sosúa, door zijn grote netwerk en zijn enorme inzet. Een ander contact is Tania, die mij hielp met vervoer in Puerto Plata van de schooluniformen, die wij samen kochten en waarmee wij een aantal kansarme kinderen van een bepaalde school konden blij maken.

Ditmaal kreeg ik, op mijn verzoek, van drie verschillen scholen via mijn contacten, lijsten met namen en leeftijden van de betreffende kinderen. Gewapend met die lijsten, kochten we zoveel mogelijk en deelden dat uit aan die kinderen op school. Zo weten we zeker dat alles bij die kinderen zelf terecht komt en daarbij is er ook controle door de leerkrachten, dat die leerlingen ook met de uniformen naar school blijven komen.

De kinderen van de school genaamd “El Tablon” hebben me het meest getroffen. Het toenmalige vissersdorpje El Tablon in jaren geleden “opgeheven”. De lokale overheid gaf de voorrang aan de bouw van een groot hotel daar aan de kust. De armzalige hutjes en de vuilnisbelten moesten hiervoor wijken en de bevolking werd “verplaatst” naar stenen huizen weg van de kust. Daarna hadden deze vissers geen inkomsten meer en tot op heden leeft deze groep in bittere armoede. Extra wrang is, dat het betreffende hotel er nu weer geheel verlaten bijligt.

De kinderen die nu 5 of 6 jaar oud zijn en voor wie wij het een en ander kochten, gaan in augustus naar het basisonderwijs, waarbij het schooluniform verplicht is. Zij klampten zich soms letterlijk aan mij vast en keken vaak met grote ogen naar hetgeen zij kregen. De verbazing dát zij iets kregen! Sommigen stopten de spullen meteen weg in een tasje en anderen lieten het niet meer los. Hun armoede was daar op school niet zichtbaar, maar wel voelbaar!

Het doel van deze reis is weer bereikt en met dat tevreden gevoel ben ik weer naar huis gegaan. Ik blijf hopen dat er toch nog genoeg geld binnenkomt om ook de komende jaren kansarme kinderen in de Dominicaanse Republiek naar school te helpen.